II

*(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)*

# KOMMISSIONEN

## KOMMISSIONENS BESLUTNING

**af 12. januar 1993**

**om det nationale AIMA-program angående den støtte, Italien har til hensigt at yde til privat oplagring af gulerødder**

**(Kun den italienske udgave er autentisk)**

(93/154/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager [1], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1754/92 [2], særlig artikel 31,

efter i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 2, at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger [3], og

ud fra følgende betragtninger:

I

I henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3, underrettede Italiens Faste Repræsentation ved De Europæiske Fællesskaber ved skrivelse af 20. december 1991, indgået den 28. januar 1992, Kommissionen om det nationale AIMA-program angående støtte til privat oplagring af gulerødder.

Det pågældende program er udarbejdet på grundlag af CIPE's (Comitato Interministeriale per la Programmazione Economica) beslutning af 4. december 1990, hvori det i de to sidste paragraffer fastsættes, at programmet først kan iværksættes, når Kommissionen er blevet underrettet, og det er blevet undersøgt, om programmet er foreneligt med EF-bestemmelserne.

Der er tale om støtte i fire måneder på 2,46 mia. lire til oplagring af en samlet mængde på indtil 45 000 tons gulerødder.

Den italienske regering har begrundet foranstaltningen med de vanskeligheder, der kendetegner markedet for gulerødder.

II

Ved skrivelse nr. SG(92) D/5210 af 14. april 1992 til den italienske regering meddelte Kommissionen, at den havde besluttet at indlede proceduren i Traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til den pågældende støtte.

Ved denne skrivelse underrettede Kommissionen de italienske myndigheder om, at den betragtede støtten som en driftsstøtte i strid med Kommissionens faste holdning til anvendelse af Traktatens artikel 92, 93 og 94; en sådan foranstaltning medfører direkte en kunstig nedsættelse af kostpriserne og en forbedring af de pågældende producenters produktionsvilkår og afsætningsmuligheder i forhold til andre producenter i de øvrige medlemsstater, som ikke modtager tilsvarende tilskud.

Følgelig er støtten af en sådan karakter, at den kan fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, og den falder derfor ind under Traktatens artikel 92, stk. 1, uden at den kan henføres under undtagelserne i artikel 92, stk. 2 og 3.

[1] EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972, s. 1.
[2] EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 23.
[3] EFT nr. C 160 af 26. 6. 1992, s. 2.

Foranstaltningen udgør desuden en overtrædelse af forordning (EØF) nr. 1035/72.

Bestemmelserne heri må nemlig betragtes som en komplet og udtømmende ordning, der udelukker enhver beføjelse for medlemsstaterne til at træffe supplerende markedsforanstaltninger.

Som led i proceduren opfordrede Kommissionen den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger.

Kommissionen opfordrede desuden de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger.

III

Ved skrivelse af 25. maj 1992 svarede den italienske regering på Kommissionens skrivelse af 14. april 1992, hvor den fremsatte følgende bemærkninger:

Ifølge de italienske myndigheder er gulerødder kun rent formelt underkastet den fælles markedsordning for frugt og grønsager. Da der på EF-plan ikke ydes støtte, hverken direkte eller indirekte, til det pågældende produkt, kan gulerødder opfattes som et produkt, der »i det væsentlige står uden for den pågældende fælles markedsordning«.

Følgelig burde Rådets forordning nr. 26 [1], ændret ved forordning nr. 49 [2], anvendes, og Kommissionen kan i henhold hertil blot fremkomme med henstillinger om den pågældende støtte, da kun Traktatens artikel 93, stk. 1 og stk. 3, første punktum, i så fald finder anvendelse.

Da der ifølge de nationale myndigheder ikke findes en fælles markedsordning for gulerødder, kan støtten til privat oplagring af gulerødder således ikke betegnes som ulovlig driftsstøtte i henhold til Traktatens konkurrenceregler.

IV

De italienske myndigheders argumenter giver anledning til følgende bemærkninger:

Gulerødder er medtaget i fortegnelsen over produkter, der er underkastet den fælles markedsordning for frugt og grønsager (jf. artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1035/72).

Følgelig finder samtlige bestemmelser i den pågældende fælles markedsordning anvendelse for gulerødder.

De fælles markedsordninger er kendetegnet ved, at de for en nærmere bestemt sektor udelukker mulighed for nationale markedsordningsforanstaltninger i stedet for foranstaltninger på EF-niveau.

De italienske myndigheder må ikke, selv i kritiske situationer for markedet, indføre andre foranstaltninger end dem, der følger af bestemmelserne i den fælles markedsordning for frugt og grønsager. Den må nemlig betragtes som en komplet og udtømmende ordning, der udelukker enhver beføjelse for medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, der supplerer den pågældende fælles markedsordning.

Heraf følger, at den pågældende foranstaltning er uforenelig med det fælles marked og derfor ikke kan henføres under nogen af undtagelserne i Traktatens artikel 93, stk. 3.

Denne konklusion berøres ikke af, at der ikke er fastsat særlige støtteforanstaltninger for gulerødder i den pågældende fælles markedsordning.

Når der ikke findes sådanne foranstaltninger, skyldes det fællesskabslovgiverens ønske om at begrænse sig til bestemmelserne i den pågældende fælles markedsordning, idet det skønnes, at de på tilstrækkelig vis regulerer det pågældende marked.

I betragtning af ovenstående kan de italienske myndigheders begrundelser ikke godtages.

V

Den italienske gulerodsproduktion i produktionsåret 1991 skønnes at være på 475 500 tons (på 11 100 ha), hvilket udgør ca. 18 % af den årlige EF-produktion af gulerødder i 1988 til 1990.

Den pågældende støtte vedrører en mængde på indtil 45 000 tons gulerødder (dvs. 9,5 % af den italienske produktion og 1,7 % af EF-produktionen).

Der er derfor risiko for, at støtten kan få betydelige følger for samhandelen inden for Fællesskabet.

VI

Hvis støtten til privat oplagring af gulerødder blev ydet, ville den udgøre en driftsstøtte til producenterne, til producentsammenslutningerne og -organisationerne samt til de erhvervsdrivende på området. Hvis støtten blev ydet, ville modtagerne dels kunne nedbringe deres lageromkostninger, dels kunne opnå bedre priser, end de ellers havde kunnet uden denne statsstøtte. Støtten vil altså kunne fordreje konkurrencen mellem støttemodtagerne og de producenter, som ikke modtager en sådan støtte, såvel i Italien som i de øvrige medlemsstater.

De lavere lageromkostninger ville desuden nedbringe de generelle handelsomkostninger for det pågældende produkt og give de italienske producentsammenslutninger og -organisationer samt interesserede erhvervsdrivende mulighed for at sælge det på gunstigere vilkår i Italien og

[1] EFT nr. 30 af 20. 4. 1962, s. 993/62.
[2] EFT nr. 53 af 1. 7. 1962, s. 1571/62.

i de øvrige medlemsstater; ved hjælp af støtten kunne de blive mere konkurrencedygtige på de øvrige medlemsstaters markeder, og støtten kunne således påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

Den pågældende foranstaltning falder derfor ind under Traktatens artikel 92, stk. 1; i henhold til denne bestemmelse er støtte, der opfylder de kriterier, der er omhandlet deri, principielt uforenelig med det fælles marked.

Undtagelserne herfra, der er fastsat i artikel 92, stk. 2, kan helt klart ikke anvendes på den pågældende støtte. Og undtagelserne i samme artikels stk. 3 vedrører mål, der er i Fællesskabets interesse og ikke blot til fordel for en bestemt sektor i en medlemsstat. Disse undtagelsesbestemmelser skal fortolkes snævert ved vurderingen af enhver regional eller sektorbestemt støtteordning eller af ethvert tilfælde af anvendelse af generelle støtteordninger.

Undtagelser kan bl.a. kun indrømmes, hvis Kommissionen kan fastslå, at støtten er nødvendig for at virkeliggøre et af de mål, der er omhandlet i nævnte bestemmelser. Hvis der indrømmes sådanne undtagelser for støtte, uden at en sådan modydelse kan fastslås, er det ensbetydende med at give samtykke til begrænsning i samhandelen mellem medlemsstaterne og til fordrejning af konkurrencen uden grund til skade for Fællesskabet og som følge heraf indrømme de erhvervsdrivende i visse medlemsstater uberettigede fordele.

Det har i det foreliggende tilfælde ikke kunnet fastslås, at en sådan modydelse foreligger. Den italienske regering har nemlig ikke kunnet begrunde, og Kommissionen ikke kunnet påvise, at den pågældende støtte opfylder betingelserne for anvendelse af en af undtagelserne i Traktatens artikel 92, stk. 3.

Der er ikke tale om foranstaltninger, der skal fremme et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse i henhold til artikel 92, stk. 3, litra b), idet støtten er i modstrid med de fælles interesser på grund af de følger, den kan have for samhandelen. Der er heller ikke tale om foranstaltninger, der kan afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den pågældende medlemsstats økonomi, jf. samme bestemmelse.

Hvad angår undtagelserne i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), vedrørende støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse regioner eller erhvervsgrene, må det konstateres, at foranstaltningen — ved sin karakter af driftsstøtte — ikke varigt forbedrer forholdene for de producenter og virksomheder, der modtager støtten, da de strukturelle forhold på det tidspunkt, hvor støtten ikke længere ydes, ville være de samme som før statsindgrebet. Støtten må derfor betragtes som støtte, der falder ind under en af undtagelserne i Traktatens artikel 92, stk. 2 og 3.

Det skal desuden tages i betragtning, at støtten vedrører et produkt, der er underkastet en fælles markedsordning, og at det er begrænset, hvor meget medlemsstaterne kan gribe direkte ind i en sådan fælles markedsordning, der omfatter en fælles støtteordning, som udelukkende henhører under Fællesskabets kompetence.

Den pågældende støtte i sektoren er en overtrædelse af princippet om, at medlemsstaterne ikke længere har ret til ensidigt at gribe ind i landmændenes indkomst i forbindelse med en fælles markedsordning ved at yde støtte af denne type. Selv hvis en undtagelse i henhold til artikel 92, stk. 3, havde været tænkelig for det pågældende landbrugsprodukt, udelukker den overtrædelse af den fælles markedsordning, som støtteforanstaltningen indebærer, at en sådan undtagelse anvendes.

Den pågældende støtte må betragtes som uforenelig med det fælles marked og må derfor ikke gennemføres —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

*Artikel 1*

Den støtte til erhvervsdrivende i gulerodssektoren, som CIPE (Comitato Interministeriale per la Programmazione Economica) vedtog den 4. december 1990, og som indgår i det nationale AIMA-program af 27. november 1991, er uforenelig med det fælles marked i henhold til Traktatens artikel 92 og kan derfor ikke gennemføres.

*Artikel 2*

Den italienske regering underretter senest en måned efter meddelelsen af denne beslutning Kommmissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme den.

*Artikel 3*

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. januar 1993.

*På Kommissionens vegne*

René STEICHEN

*Medlem af Kommissionen*